

2014/1
leden

Poutník

časopis Obce unitářů v Brně

POUTNÍK

Obsah čísla 1/2014

<u>Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: Jsme poutníky v čase</u>	<u>3</u>
<u>Blahopřání</u>	<u>4</u>
<u>Jaroslav Grossmann: Zápisky poutníka</u>	<u>5</u>
<u>Petr Danov: Věda a výchova</u>	<u>21</u>

Pohled na Siné kameny ze Slivenu

Foto na titulní straně: Jaroslav Grossmann – Páté jezero „Srdce“

Foto Slunečnice: P. Sedlák

Všechna ostatní foto: Jaroslav Grossmann

JSME POUTNÍKY V ČASE

Někdy říkáme, že se „sešel rok s rokem“. To je poněkud divné rčení, protože rok s rokem čili jeden časový úsek s druhým se vlastně nijak vědomě nescházejí. To člověk při změně letopočtu občanského nebo jiného se při bilancování, ohlížení nebo plánování setkává s časem. Čas – jeho plynutí si více uvědomuje, čas svého života moudře nebo nemoudře prožitý, promarněný nebo posvěcený správnými myšlenkami, slovy a činy.

To člověk se může vědomě setkat se smyslem svého putování v čase a poznat, jak velmi záleží na tom, jak moc usiluje o to, aby byl dobrým poutníkem, který zná směr a cíl své cesty, aby čas a jeho proměny byl při bdělém vědomí prožívanou poutí a člověk pozorným poutníkem, který dovede se zastavit, rozhlédnout, zpozornět, porozumět... pochopit. Tedy, aby čas nebyl uhánějícím vozidlem, na němž nevědomý nepozora se veze a neví kam a proč. Vleče ho vůz času bez zastavení, oddychu a smyslu a takový člověk ani už neví, kdy a kde tu bláznivou jízdu započal a jak se brzdí, už také zapomněl. Zjednodušeně lze říct, že různá duchovní hnutí a učení jsou tu od toho, aby lidem pomohly být dobrými nebo alespoň lepšími poutníky a aby upozorňovaly na nebezpečí nevědomého úprku ve voze času. Také začátky významných časových období (např. začátek nového roku) jsou dobrou příležitostí k seznámení se s některou podanou pomocnou rukou na poutníkově cestě časem. Je dobré se nechat poučit, informovat o příležitostech k sebepoznávání, zdokonalení se, zušlechtnění za účelem vědomějšího putování.

Náš lednový Poutník s jedním takovým duchovním proudem seznamuje díky našim členům a přátelům v Ostravě, kteří se stali zvědavými poutníky za přiblížení se k cestě Moudrosti Petra Danova (BEINSA DUNO). Uveřejňujeme článek br. Jaroslava Grossmanna o nauce Bílého Bratrstva v Bulharsku a **čtenářům Poutníka přejeme mír, světlo a moudrost na cestě rokem 2014.**

Jarmila Plotěná

BLAHOPŘÁNÍ

všem členům i přátelům Brněnské obce unitářů, kteří se
narodili v lednu

VŠE NEJLEPŠÍ!

- 4.1. Ing. Miluše Šubartová
Ing. Karel Žůda
- 6.1. PhDr. Boris Merhaut
- 18.1. Lubomír Zelinka
- 23.1. Anna Drlíková
- 26.1. Květa Košutová
- 30.1. Marie Šemberová

Jaroslav Grossmann

ZÁPISKY POUTNÍKA

Několik čtenářů Poutníka se sami stali poutníky a procestovali v létě L.P. 2013 pár zemí Evropy a navštívili naše vzdálenější sousedy – Bulharsko, no a teď jeden z nich má odvahu podělit se s vámi o své zážitky.

Začnu ale od začátku. Již v šedesátých letech minulého století našel můj strýc esperantista „náhodou“ inzerát, ve kterém bylo zmíněno Bílé Bratrstvo¹⁾ - (dále jen BB). Tehdy o tom neměl ponětí, tak na čtyři roky starý inzerát v esperantu reagoval. A světe, div se, odpověď přišla. Protože měl mnoho otázek duchovního charakteru o BB, postupně se seznámil s žáky BB a došlo i na pozvání do Bulharska. Napřed vycestovala „výzvědná“ skupina ve složení strýc, teta a můj otec. Protože se vrátili nadšení, o rok později, tedy v r. 1967 jely již obě naše rodiny. Kromě velmi milého, laskavého přijetí jsme zažili spoustu neobyčejných setkání a osobních svědectví od žáků – současníků hlavního protagonisty učení BB učitele Petra Danova.

1) V tomto případě se nejedná o žádnou pozemskou sektu, církev či cokoliv podobného. Jedná se výlučně o označení skutečných, vysoce pokročilých bytostí, které pracují nejen na svém pokroku, ale pomáhají lidstvu, v určitém slova smyslu řídí pokrok země se svou nesmírnou Láskou, inteligencí, vše v souladu s Boží vůlí. Všichni velcí mistři dávnověku, zakladatelé nových učení, ať již to byl Buddha, Orfeus, Mojžíš atd. byli vyslanci Bílého Bratrstva.

Po našem šestitýdenním pobytu ve Varně jsme byli pozváni v r. 1970 na bratrský tábor na Rile, nejvyšší pohoří Bulharska a zároveň celého Balkánského poloostrova. Tam jsme už zažili sami to, o čem nám vyprávěli. Setkání žáků BB v neobyčejných horách, akumulátorech kosmické energie, které byly již v pradávných dobách bránou k duchovním školám a centrem vysokých duchovních bytostí. Teprve po tomto velmi inspirativním pobytu jsem jako patnáctiletý začal pomalu studovat učení BB. A (samozřejmě z mého pohledu) – to stálo za to! Jen několik málo myšlenek mě do té do-

by oslovilo, zaujalo. Téměř všechny směry, se kterými jsem se setkal, mi nepřinášely „to pravé ořechové“. Buď šly mimo správný, niterně tušící kurz někam do ztracena (některé směry východního učení), nebo byly zašifrovány do těžko srozumitelných myšlenek, případně pěly chválu na někoho, koho jsem si neuměl ani představit, protože žádný popis ani nebyl. Toto učení se mi jevilo krystalicky čisté, jasné, směřující skrze Lásku a Moudrost k věčné Pravdě. Po dvaceti letech studia jsem přemluvil bratra – coby překladatele z bulharštiny, abychom se znovu podívali na Rilu. Podařilo se. V létě r. 1990 jsme opět vyšplhali do výše okolo 2300 m, abychom zažili opět krásná setkání s neobyčejnou přírodou, žáky BB a načerpali „zásoby“ oné neviditelné energie. Podobně jako jsou umístěna centra energie na lidském těle ve formě čaker, existují na matičce zemi tři podobná hlavní centra vysokých duchovních energií, centra bytostí řídících směr vývoje naší země: v Himaláji, na Kavkaze a na Rile. A proč se Učitel zrodil a působil právě v Bulharsku? Kromě toho, že na jejím území je Rila a z mnoha dalších důvodů, je Bulharsko slovanská země a Slovanstvo má sehrát důležitou úlohu ve vytvoření základů nové, šesté rasy, která se v budoucnu rozvine na zemi. (Prosím, aby nebylo chápáno jako druh xenofobie!) Mimochodem, o tomto úkolu Slovanstva se zmínil také Rudolf Steiner, kterého Učitel znal z duchovního světa, včetně jeho minulých inkarnací.

Kromě pobytu na Rile jsme byli s bratrem pozváni k dlouholetému vedoucímu BB. Již devadesátiletý bratr Boris, jak se nám i hned představil, byl plný láskyplného zaujetí k nám, i když dlouhé měsíce před tím trávil mnoho času v hlubokém zamyšlení a již nerad přijímal návštěvy. Krátce nám nastínil svou životní pouť slovy: absolvoval jsem pozemskou i duchovní univerzitu. Dále řekl: teď je na vás mladých, abyste pokračovali. Jeho slova byla vlastně pro-rocká, protože následující rok se s tímto světem rozloučil. Celé toto setkání bylo ještě obohaceno přítomností sestry Marie, jednou z nejlaskavějších bytostí, jakou jsem kdy potkal a která bratra Borise Nikolova ošetřovala. Nás pak ještě doprovázely dvě sestry ze Slivenu a Burgasu. Když jsme následně odjížděli z Bulharska, tušil jsem, že se asi dlouho nepodaří uskutečnit další cestu.

Naše rodiny, zaměstnání a starosti zabraly prakticky všechny volný čas i peníze. V Bulharsku mezitím z tohoto světa odcházeli ti, jež se osobně setkali s Učitelem. Opět trvalo řadu let, až letos bratr Jan souhlasil s cestou (sám jsem vzhledem ke svým minimálním znalostem bulharštiny, nechtěl jet). Tentokrát se dva týdny před odjezdem rozhodla jet s námi i má žena. Tím pádem jsme změnili způsob dopravy, místo autobusu osobní auto. Přece jenom je člověk méně závislý na veřejné dopravě, která v Bulharsku není bez komplikací (na vlak si o letních prázdninách musíte objednat lístky snad týden předem), a s vlastním autem je člověk pohyblivější a má možnost navštívit více míst. Horečné přípravy, studium cesty přes internet, shánění potřebných věcí – ale hlavně domluvy s Marií, to byly nejpřínosnější věci před cestou. I přes všechny komplikace a obtíže, které byly mnohdy na poslední chvíli překonány (narychlo oprava auta, výběr a pořízení nového fotoaparátu, protože ten starý se „rozhodl ukončit svou kariéru“ a jet bez fotoaparátu, to by prostě nešlo), mohla naše cesta začít. Slovensko a Maďarsko jsme projeli bez problémů, jen ta hranice se Srbskem, kde jsme 3,5h popojížděli, naši cestu prodloužila natolik, že místo večer jsme dojeli do Sofie až kolem půlnoci. Po milém přijetí u sestry Marie a prospání zbytku noci, se ukázalo krásné sofijské ráno pod ještě krásnější Vitošou. Nevím, jestli ještě někde na světě leží druhé takové hlavní město pod horou vysokou přes 2200 m. Rozhodně městu přináší nejen neuvěřitelně krásnou kulisu – a z druhé strany překrásné výhledy na město, ale i čisté kosmické energie, které Učitel využíval ke své práci a vedl k tomu i své žáky. Na Vitoši byly přes léto často konány besedy s Učitelem, kdy v lůně přírody, s minimálním turistickým zatížením první poloviny dvacátého století hovořil k duši přítomných žáků, odpovídal na jejich vyřčené i nevyřčené otázky, navazoval na jejich dosavadní znalosti a ukazoval jim cestu – k Bohu. Jen těžko se dá vylíčit člověku neznalému, že se na zemi zrodil Duch, kterému byla otevřena minulost, přítomnost i budoucnost, měl přístup k archívu veškerenstva a Jeho vědění, možnosti a schopnosti byly v jednotě a jen stěží představitelné. Jeho příchod rozhodně nebyl náhodný. Byl mnoho tisíc let připravován, podobně jako příchod Krista před 2000 lety. Proto se zároveň s ním zrodilo na tuto zemi mnoho pokročilých duší, které přišly z vyšších světů, aby pomohly

zaznamenat a pomaličku rozšiřovat toto nejvzácnější Božské učení o Lásce, Moudrosti a Pravdě, jejichž zrnka se dají nalézt i v jiných učeních v historii lidstva.

Náš první den v Sofii měl ještě jeden příjemný aspekt. Čekala nás i sestra Táňa, která hovoří česky, což nám udělalo velikou radost, a slíbila nám pomoc i při překladech. Kolikrát jsme měli potíže se správným překladem, protože přece jen rodilí Bulhaři nejsme, starý bulharsko-český slovník má „mezery“ a špatně přeložit – to opravdu nechceme! Nově obnovené centrum Sofie, které nám obě sestry ukázaly, je hezké, pěší zóna má mnoho stánků a občůdků, lidé vypadají spokojeně. Je jasné, že se tam pohybuje mnoho turistů, ale vše tak nějak do sebe zapadá. Na druhý den, časně zrána, jsme ovšem spěchali do velkého sofijského parku, spíše bych jej nazval lesopark, na paneurytmium. Uprostřed vzrostlých stromů, mezi parkovými cestami, kde se občas mihla spěchající či běžící postava, se denně scházejí bratři a sestry, kteří cvičí (či tančí?) fyzicko-duchovní skupinové cvičení, napřed ve dvojicích v kruhu, poté složitější paprsky slunce a nakonec tzv. pentagram. Samotný pentagram, jeden ze základních znaků BB, má vícenásobnou duchovní symboliku. Každé ze dvaceti devíti cvičení má speciální tělesný, duchovní a kosmický význam – účinek. Čtenáři, věř nebo nevěř, ale od nejbližších žáků, současníků Učitele, nám bylo sděleno, že když Učitel sestavoval paneurytmium, odpojoval se od svého těla a přímo z andělského světa postupně během několika let paneurytmium přenášel, aplikoval jednotlivé cviky, hudbu i slova do našich, lidských podmínek. Tento soubor cvičení má harmonizující, posilující a regenerující vliv na naši sympatickou nervovou soustavu a celé tělo. Má příznivý vliv na naše spojení mezi zemí (tělem jsme součástí země) a Sluncem jako naší nejbližší hvězdou, která zásobuje naši zemi životodárnou energií (říká se jí také prána), a to je spojeno s Ústředním Sluncem, centrem nejvyšších a nejčistších bytostí. Dle doporučení Učitele by měl být tento soubor cvičení zaveden na školách jako harmonizující a rozvoj podporující prvek.

Paneurytmium v Sofii

A tak jsme s bratrem po 23 letech a má žena poprvé cvičili paneurytmium. Samozřejmě jsme hlavně dávali pozor na cviky („opisovali“ jsme, co dělali ostatní), takže ta duchovní stránka byla vnímána jen zlehka. Ale již samotné propojení hudby a cvičení bylo příjemné a po hodině jsme se cítili velmi dobře.

Po paneurytmiu zašla naše malá výprava uctít místo – malou zahradu, kde bylo pochováno tělo Učitele a které nebylo zničeno ani válečnými událostmi závěru II. světové války, ani následnou devastací čtyřicetileté vlády komunistů nebo nynějším rabujícím kapitalismem. Když jsme ale zašli do obchůdku s knihami BB, milý čtenáři, promiň, ale bylo to úžasné. Nová, skutečně krásná knižní vydání děl – resp. záznamů besed Učitele, vydání jeho korespondence se svými žáky nebo písně Učitele při alespoň částečné znalosti toho, co vše obsahují, ve mně vzbuzovaly nadšení. Zároveň tam byly knihy Jeho žáků, přinášející rozpracování, svědectví či vlastní zkušenosti a vysvětlování učení z různých hledisek.

Obchod s knihami Bílého Bratrstva v Sofii

Mimochodem, z našeho pobytu v r. 1967 jsme si přinesli zkušenost, že mnoho bratrů a sester se do hloubky zajímalo o nejrůznější směry: fyziognomii, chiromantii, astrologii i astronomii, grafologii atd. I předpověď z hrnečku kávy jsme tehdy dostali, která se – jen tak mimochodem – do puntíku splnila. Závěr dne patřil návštěvě minimuzea Učitele s výkladem průvodce, který se z počátku méně ochotně, později velmi zaujatě, rozsáhle a podrobně rozhovořil v místech, kde Učitel pobýval poslední měsíce před svým odchodem z těla – po rozloučení s nejbližšími žáky a těsně před tím, než jej přišli zatknout nacisté v prosinci r. 1944.

Bůh jej poslal na tento svět, kde splnil vše, co Mu bylo uloženo. Bůh jej povolal zpět, aby se mohl připravit na novou velkou misi, daleko od naší sluneční soustavy. Další dny naší „dovolené“ jsme věnovali návštěvě Slivenu, ležícímu pod horami Siné (modré) kameny, které se nacházejí v rozsáhlém pohoří Stará planina. Siné kameny byly zároveň s Varnou jedním z prvních působišť Učitele. Bratři a sestry, kteří byli naši staří známí, nás s upřímnou radostí přivítali v jejich malém centru, kde se konají pravidelná setkání s hudbou, slovem i modlitbou. Když jsme potom na druhý den vyjeli nahoru na hřeben Siných kamenů a uviděli na dosah ruky oblé

a přece drsné skály a dole město Sliven jako na dlani, vůbec jsme se nedivili, že se tam konají bratrské tábory na loukách mezi skalami, kde stanují, zpívají a hrají, rozprávějí a meditují žáci BB.

Po celodenním výletě jsme se rozloučili a večer odjížděli do Ajtosu, které bylo a je jedním z hlavních center BB. Na svátek „Petrův den“ se zde sjíždějí stovky žáků, aby společně oslavili svátek velikého Učitele, radovali se ze vzájemných setkání, sjednocovali se nad společným úkolem, který naplňují svým životem. My jsme tu ovšem přijeli mimo „sezónu“, podívali se po rozsáhlé zahradě, přespali a včas ráno vyrazili do nedalekého Burgasu, abychom stihli východ slunce a paneurytmium. K mému překvapení a na rozdíl od Sofie se pravidelně koná v otevřeném parku, kde se běžně procházejí lidé, (je fakt, že brzo ráno jich tam moc není), není skryto mezi stromy – vlastně v lese, jako tomu bylo v Sofii, a nikomu to nevadí. A ještě jedna věc mě příjemně překvapila. Zatímco v Sofii hrála skupinka hudebníků, v Burgasu jen houslové duo, tj. 1. a 2. housle, a přitom obojím bylo moc pěkné. A do třetice mě zaujalo, jak mimo jiné přišly cvičit dvě starší paní, dovolím si říct babičky s hůlkami, hůlky odložily a krásně – i když s úspornými pohyby zacvičily celé paneurytmium trvajícím přes hodinu, poté si vzaly své hůlky a pomaličku odcházely. Moc hezké! Po snídani, na kterou jsme byli pozváni jednou milou starší sestrou, jsme šli – jak jinak – podívat se na moře, jestli je voda ještě pořádně slaná. Mohu se vši vážností a zodpovědností potvrdit, že je slaná a mokrá až na dno! Ale věřte nebo ne, po čtyřech hodinách nás už rozpálený písek Burgasského zálivu přestal bavit a po pozdním obědě jsme již díky autu uháněli po nové dálnici zpět do Sofie.

Na druhý den, v neděli, začaly přípravy na stanování na Rile nákupem nezbytností a balením všech zavazadel. Bratr měl obavy, že nezvládne dlouhý výšlap na úroveň vrcholů Vysokých Tater - vzhledem ke svému věku i sedavému způsobu zaměstnání. Situace ale byla po třiaadvaceti letech úplně jiná. Zatímco kdysi se šlapalo pěkně po svých od úpatí hor, nyní se přijíždí po nové cestě z druhé strany až do výšky přes 1500 m a pak novou lanovkou až do výšky přes 2100 m.

Pramen Učitele „Ruce, které dávají“

Tichá jízda mezi korunami stromů je velmi příjemná a pokud využijete pomoc řidičů džípů a horských koníků, je výstup k našemu cíli – Sedmi rilským jezerům – velmi pohodlný. Naše putování se přiblížilo k symbolickému i opravdovému vrcholu. Konečně, po hodině cesty od lanovky, jsme jen s malými batohy došli do tábora nad druhým jezerem, které Učitel nazval „Elbur“, což znamená Bůh je silný. Po mnoha letech jsme opět mohli obdivovat nádhernou scenérii horských štítů a údolí Sedmi rilských jezer. Již od dvacátých let minulého století chodil Učitel se svými žáky do těchto míst a žáci se dále scházejí v čím dále větším počtu. Teď už je pobyt v horách bulharskou vládou časově omezen na srpen až počátek září vzhledem k tomu, že tato krásná oblast byla vyhlášena jako Národní park. Kdo četl pozorně knihu „Rozhovory u Sedmi rilských jezer“, má alespoň přibližnou představu o duchovní činnosti, která se zde odehrávala. Již v prvních letech Učitel našel vzácný pramen křišťálově čisté vody, kterému po úpravě zřídla do tvaru rukou všichni říkají v překladu „Ruce, které dávají“ – nebo zkráceně „Ručičky“. Všichni z tábora chodí k tomuto prameni, obsahujícímu nejen známé H₂O, ale mnohem více hmotného i nehmotného obsahu. A když k tomu připojíte správnou myšlenku, stává se voda léčivou, posilující, regenerující, posvátnou... I my jsme si po

postavení stanů šli nabrat vzácnou vodu, jeden ze základních čtyř prvků země – i když na Rile jsem jich napočítal minimálně pět. Ta prána tam byla skoro hmatatelná.

První noc byla nejhorší, stále se nám zdálo, že je zima a spacáky málo hřejí. Ale všichni nás uklidňovali (a měli pravdu), že dál už to bude jen lepší. Než se rozednilo, hup ze spacáků rozehrát trochu ztuhlé svaly a absolvovat krátký výšlap na „Modlitební vrch“. To je již opravdu posvátné místo, zasvěcené pouze slovu, písním a modlitbám Učitele, a především východům Slunce. Citliví lidé jsou schopni vnímat východ Slunce, i když je zataženo a mraky v takových polohách vytvářejí neproniknutelnou mlhu.

My jsme měli po celou dobu buď hezké, nebo nádherné počasí, včetně východů Slunce. V tichém pohroužení byl denně očekávan první paprsek. Po zjevení se prvního načervenalého srpečku následoval pozdrav Slunci a modlitba. Slunce obývají vyšší duchovní bytosti, které čerpají kosmickou energii z Ústředního Slunce, část této energie transformují a posílají mimo jiné i na Zemi. Nejsilnější proud této energie je právě v době před a po východu Slunce. Učitel upozorňoval, že první paprsek dává nejvíce energie. Ta postupně slábne a v odpoledních hodinách má tento proud již opačný charakter. Modlitba – rozhovor duše s Bohem, jedna z nejdůležitějších.

tějších činností žáka. Učitel říkával: kdyby se člověk uměl správně modlit, splnilo by se mu vše. A já si dovoluji doplnit: čím je stupeň vývoje člověka vyšší, tím je jeho modlitba hlubší, uvědomění vyšší a tím i přání jsou ušlechtilější a splnitelnější, bez negativních následků. A modlitby mají i různý charakter. Individuální, tichá modlitba z hloubi duše, prosba o pomoc, ochranu, o ukázání správného směru, správného rozhodnutí. Modlitby společné, které mají úžasnou sílu pro společnost, celé lidstvo. Musí být ale správně formulovány, aby nemohly být zneužity. Modlitby za někoho, pro někoho, ať už „bydlí“ v těle, nebo je už mimo něj. To vše hraje v životě žáka důležitou roli.

Paneurytmium u jezera „Čistoty“ pod Charamiatou

A žák? Dle vysvětlení Učitele se jedná o nejvyšší stupeň, jaký lze na této zemi dosáhnout. Znamená to projít a odložit starozákonní život (oko za oko, zub za zub), novozákonní život (vyžadovat úcty a touha po slávě), život spravedlivého (konání dobrých skutků a touha po odměnách za ně). Žák si ze všech stadií odnáší jen to nejlepší a věnuje se studiu a praxi zde na zemi a službě Bohu, tj. bližním i sobě, na základě lásky s podporou moudrosti. Až se žák naučí **vše**, stává se učitelem. Proto Učitel zopakoval slova Kristova: nenazývejte se Učiteli. Až se stanete Učiteli, to už bude

úplně jiná epocha vašeho života a tehdy dostanete nové Jméno, což ovšem znamená už úplně jiný, v lidských podmínkách nevyjádřitelný pojem. Napřed se ale musíte stát žákem! A žákem se stává jen ten, kdo je přijat do školy, a do školy je přijat jen ten, kdo je připraven. Po ranní modlitbě na Modlitebním vrchu následuje čtení některé z besed Učitele. Čtení je ukončeno písněmi. Ti méně otužilí mají svetr, zimní bundu, čepici, rukavice, ti otužilejší jen teplejší mikinu. Když člověk stráví bez pohybu při teplotě 5 až 10°C půl až jednu hodinu, může docela prochladnout. Po návratu z Modlitebního vrchu se ale s ostatními u společné kuchyně napije horké vody, pookřeje a Slunce již v té době začne pomalu prohřívat vzduch. Po snídani se odchází na paneurytmium u jezera Čistoty. Na louce pod vrcholem Charamiata je nejméně stovka lidí, v naprosté většině v bílém oblečení, cvičící za zvuků houslí, flétny, kytary a sytého barytonového zpěvu kytaristy. Hudba je v tomto prostředí povznášející. Po celý den mi některé pasáže melodií zněly v uších a rád jsem si je prozpěvoval.

Po paneurytmium jsme si vyšlápli na Charamiata, tiše vnímali svistot větru a samozřejmě okolí. A já – také samozřejmě – fotil a fotil. Vždyť, kdo ví – kdy, či jestli ještě někdy... A fotky – to je paměť, dokument i vzpomínka. Z vrcholu Charamiata jsme sešli dolů, ke čtvrtému jezeru – Blíženci. U jeho vnitřní poloviny, obklopené prudkými srázy a stěnami skal, jsme nikdy nebyli. Je opravdu tajemná, okouzlující, zároveň úžasná, tak, jak je popsána Učitelem. Čistota, krása, ale i určitá přísnost vyzařovala z této tajuplné brány do duchovního světa. Právě podobná brána se nachází v Himalájích – neznámá, nepřístupná. Vrátili jsme se do tábora, trochu pojedli, zúčastnili se společné večerní modlitby a honem spát. Tentokrát jsme si dali více záležet s přípravou a stálo to za to. Vyspali jsme se mnohem lépe.

Další den ráno, po přivítání Slunce a paneurytmium, jsme s dalšími dvěma přáteli podnikli delší výlet. Napřed přes čarovné údolí nad jezerem Čistoty, kde nám přátelé ukázali vpravdě posvátný pramen, který není tak známý jako „Ručičky“, je dále od tábora, ale stejně hodnotný. Dověděli jsme se, že právě tam opustil své tělo Bojan Bojev, snad nejbližší z žáků – spolupracovníků – Učitele. Autor nebo spoluautor mnoha knih, stenograf jeho besed atd.

Přátelé o něm říkali, že to byl zrozený anděl. Na svůj odchod si zvolil opravdu krásné místo. Dále nás „cesta“ (ona tam žádná nebyla) vedla vzhůru, údolím překrásných květin a kamenů. Všichni se stále skláněli, volali jeden na druhého, někteří fotili. Obdivování výtvorů přírody nebralo konce. Na hřebeni, kam jsme se přece jenom vyšplhali, se otevřel výhled do všech stran. Pohled přitahovala ostrá skaliska vrcholů Rupitů i s reliéfem ležícího obra, za nimiž se na obzoru rýsovaly nejvyšší vrcholky Rily, s 2925 m vysokou Musalou, převyšující i nejvyšší horu Řecká, trůn Bohů – Olymp. Že byl srpen, že jsme byli v Bulharsku, které leží o „něco“ jižněji od našich hranic, nic nebránilo tomu, že jsme se procházeli kolem sněhových firnů, pozůstatků zim. A tak zatímco v Česku vládly čtyřicítka, my jsme prožívali 20 až 25 stupňová „horka“ přes den. V noci však teplota klesla na 9 až 5°C. Za hřebenem se objevila rozkošná Urdinini jezírka. Následoval delší přechod po hřebeni, když jakoby najednou se objevilo nejvyšší, sedmé jezero, které Učitel nazval Šemchaa (moudrost) neboli Hlava. Voda stékající do malého údolíčka pod hlavním hřebenem vytváří vodní plochu ve výšce okolo 2450 m. Ovšem šesté jezero Srdce, to vás opravdu chytne za srdce. Pokud si dobře pamatuji, je toto jezero nejhlubší. Jeho hloubka přesahuje 40 m a jezero má ze tří stran břehy strmé, nepřístupné, jen ze strany výtoku z jezera je břeh schůdný. Kouzlo jezera se stále mění, nebe se odráží ve vlnách a vnímavému člověku přináší zvláštní rozpoložení, kdy se chce oddat snění, zadumání, meditaci či jen vzpomínkám. V pohoří Rila je mnoho jezer, ale toto patří k nejkrásnějším.

Jezero „Machabur“

Čas pokročil, baterie ve fotoaparátu začala docházet, bylo třeba se vrátit zpět do tábora kolem rovněž nádherného, snad nejvíce fotografovaného pátého jezera, jež Učitel nazval „Machabur“, což znamená Velký a silný.

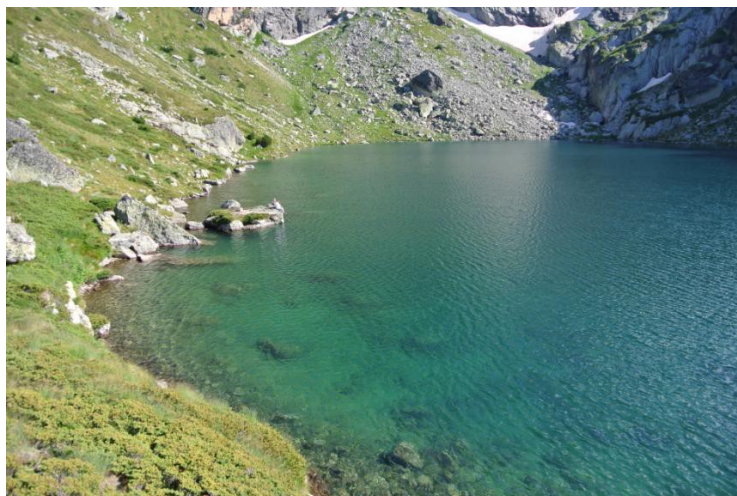
Čtvrté jezero si ještě vyžádalo fotečku od vnější odkryté části jezera s nádherně nasvícenou Charamiatou zapadajícím sluncem. Unavení, ale šťastní jsme se vrátili kolem třetího a druhého jezera, nabrali vodu z „Ručiček“ a šup do stanu.

Tentokrát ale nebyla noc zcela klidná, prostě když se chce, tak se musí. Napřed jsem se jen těžko vyškřábal ze spacáku a stanu, honem potom hledal vhodný kout, abych si mezi kameny mohl ulevit a přitom si v polospánku nezlámat nohy. Ovšem, když jsem se podíval vzhůru, to bylo naprosto ohromující. Miliardy a miliardy hvězd, naše galaxie Mléčná dráha jak vymalovaná na pozadí černého čistého sametu – prostě úžasné! To v Ostravě neuvidíme a obávám se, že ani v Brně ne.

Měsíc byl někde schovaný, takže tuto nádhernou scenérii nepřezářil. Za úplňku to tam musí být jak ve dne. Bylo to, jako by nějaký obr odhrnul závěs a ukázal, co je nad námi! A pak, člověče,

mudrui! Ve skutečnosti jak jsi malinký! Opravdu nám lidem pýcha a povyšování se nesluší, nýbrž pokora a laskavost. V dálce bylo vidět na nebi odlesky světél Sofie pod Vitošou a na samotném vrcholu hřebene jakoby se odrážely hvězdy. Dole v údolí sem tam probleskovala z mlžného závoje světélka. Ticho a klid se vznášely nad táborem, očekávající první, nesmělé odstíny světlejších barev před východem Slunce. Jen chvíli jsem váhal, jestli nezůstat déle, ale zima a hrozba toho, že už neusnu, mě zahrnala zpět do spacáku. Když píšiš tato slova na samotce v lůžku nemocnice v Porubě, kde mám čas a krásný klid ke psaní, vzpomněl jsem si na kapitulu z knihy „Rozhovory u Sedmi rílských jezer“. V ní je popsáno, jak v noci, ještě za úplné tmy, vyrazila skupinka žáků s Učitelem z tábora, s baterkami se prodírali klečící a stoupali po úzkých, strmých chodničkách, aby přivítali východ Slunce nahoře, na hřebeni, nádhernou, čistou, zářící hvězdu osvětlující naši Zemi. Celý ten přechod z noční hvězdné oblohy musel být naprosto úžasný a s Učitelem nezapomenutelný zážitek. Ráno, po krásném východu Slunce, bylo rozhodnuto, že paneurytmium bude u prvního jezera. Po snídani, krkolomné cestě dolů a paneurytmickém cvičení, které bylo pro mne ze všech nejpříjemnější, a to nejenom proto, že jsem ho poprvé cvičil naboso (účinnější spojení se zemí), ale také jsem si ho už lépe pamatoval, jsme dostali za úkol vynést nahoru ke kuchyni na druhé jezero kus dřeva. Mnozí náklad neodhadli a měli co dělat, aby se nahoru s přestávkami doškrábali.

Odpoledne jsme tentokrát zamířili jinam. Já se ženou k jezeru „Sazercanie“ (soustředění), které jsme s bratrem kdysi v překladu upravili na jezero „Meditace“. Bratr s ostatními šli na Starý modlitební vrch. Úzký vysokohorský chodniček nás vedl nad prudkými srázy a pod neméně strmými skalami vedlejšího údolí, kde byly rozestety desítky druhů volně rostoucích rozkvetlých květin, včetně vzácných, divoce rostoucích orchidejí, z nichž měla má žena obzvlášť velkou radost. Vodopády, potoky, kameny – celá příroda hýřila neobyčejnou krásou a jako by chtěla říct: i když nemám tolik času, co v nížinách, přece vám ukážu tolik, kolik stačím. A nebylo toho málo.

Jezero „Meditace

Jezero „Meditace“ nás přivítalo svou neobyčejnou krásou, jako by říkalo: kdo chceš, přijď a vnoř se do svého nitra jako já do svých hlubin a vnímej paprsky Slunce odrážející se v mých vlnách jako světlo duchovního Slunce ve vašich duších. Poseděli jsme na kusu skály, který se kdysi dávno odlomil ze skály a skutálel z prudkých srázů až do jezera. Zůstal ležet se svou rovnou horní plochou u břehu jako ostrůvek. Jemný větřík rozvlnil hladinu a člověk měl pocit, jakoby skalní ostrůvek s ním plynul do daleka... Jen neradi jsme se s krásným jezerem loučili. Při návratu do tábora jsme se ještě podívali na místo našeho prvního stanování na Rile v r. 1970, ze kterého jsou krásné výhledy po okolí. A zjistil jsem, že kleč od té doby značně povyrosla. Jeden z bratrů to vysvětlil tím, že oteplování planety působí i na horách. Ostatně totéž se projevuje v Alpách, Africe, Grónsku atd. Poslední den na Rile už byl ve znamení balení. Po východu Slunce a snídani jsme rychle sbalili stany a zavazadla, aby je koničci mohli snést pod lanovku. Následovalo poslední rozloučení s přáteli, horami a jezery, poslední snímky a videa a již se naše čtyřčlenná výprava ubírala zpět do Sofie. V pátek odpoledne v Sofii však naše čtyřkolové vozítko začalo trucovat a my jsme honem sháněli opraváře, abychom na

zpáteční cestu mohli vyrazit na druhý den ráno. Naštěstí se podařilo potřebnou speciální cívku k motoru sehnat, protože přes víkend bychom nic nesehnali. Na sobotu ráno zbylo už jen nacpat do kufru auta všechna zavazadla, což vyžadovalo umění využít každý volný centimetr. Ale i tak se tam vše nevešlo a my jsme museli obsadit bagáží i volné zadní sedadlo. Pak krátké, ale o to hlubší a vřelejší rozloučení se sestrou Marií, která nám byla tou nejlepší průvodkyní, poradkyní i znalcem učení BB.

Nasedli jsme do auta a sbohem Sofie! Kéž tě neopustí patronka města – bohyně moudrosti. Ať tě vždy ochrání před vnějšími a vnitřními nepřáteli. Cesta zpět nebyla bez komplikací. Některé úseky dálnice byly bez naváděcích tabulí – zvláště v Bělehradě. A po setmění to nebylo jednoduché ani v Budapešti, takže došlo i na dotazy – kudy vede cesta? Nevím, jestli by nám pomohla navigace, když cesty, dálniční přivaděče i samotná dálnice jsou rozestavené, ale mapy bez dálničních ukazatelů jsou prostě nanic. Nicméně, domů jsme dorazili šťastně, zdraví, s mnoha zážitky, asi se dvěma tisíci snímky a do kufru auta se vměstnala celá řada knih koupených, darovaných, ale hlavně vzácných. Naše vděčnost patří všem, kteří nám pomáhali tuto cestu uskutečnit, ať už viditelným nebo neviditelným způsobem, hmotnou nebo nehmotnou pomocí. Naše vděčnost patří především tomu nejvyššímu Učiteli, Učiteli všech učitelů, Bohu.

Již doma jsme obdrželi zprávu, že v době svátku BB, což je 19. srpna, se na Rile sešlo tolik žáků a příznivců BB, že vytvořili veliký, pětinasobný (!) kruh paneurytmia, což snad bylo poprvé v historii. Při našem pobytu v r. 1990 byl kruh trojnásobný a čítal přes 2000 osob. Je předpoklad, že letos jich byl dvojnásobný počet s hojnou účastí mladých lidí – a to je dobře.

Uveřejňujeme úryvek ze zřejmě jediné knihy Petra Danova, kterou napsal sám autor. Všechna ostatní díla jsou písemným zachycením jeho přednášek, besed a rozhovorů:

Pro rozum člověka je charakteristická pochybnost, která jím smýká od víry k nevíře. Zachvácen pochybností člověk často přemýšlí: Pro co se narodil, nebo jeho narození nemá žádný cíl? Má svět skutečně nějaký smysl, nebo si jej člověk jen tak představuje? Je svět někým řízen, nebo v něm vládne náhoda? Jak vznikl, kdo ho stvořil a vybudoval: nějaká velká bytost, kterou nazýváme Bůh, nebo nějaká velká síla, kterou nazýváme příroda? Ve všech těchto tajemných otázkách chce mít lidský rozum jasno. Protože taková je přirozenost lidské duše - nemůže pokračovat a pozvedat se ve svém duchovním rozvoji bez vnitřního rozumového světla. Nemůže někam směřovat slepě. Potřebuje ideál, který by ji nadchnul a nasměroval k něčemu velkému a vznešenému, nikoli k odtahitému, ale k živému, co je s ní příbuzné a co jí vdechne lásku.

Bohoslovec a teista říkají: Bůh stvořil a vybudoval svět, On ho řídí a On je všechno. Bez Něho nic neexistuje. Idealista a spiritualista říkají, že rozum stvořil svět. Vše, co vidíme a vnímáme ve vnějším světě, jsou jen formy a podoby rozumu, který jediný působí a vytváří všechny formy. Vesmír je jeho produkt. Bez rozumu by žádný svět neexistoval. Proti tomu se však staví materialista se svým poznáním hmoty a přírody, který nás začne přesvědčovat, že učení filozofů – teistů a idealistů nespočívá na zdravém základu. Tvrzení bohoslovců – říkají materialisté – že byl nějaký Bůh, který stvořil a vybudoval vesmír, je nesmysl, protože žádný Bůh není. Všechno je jen hmota, kterou všude vidíme pracovat a působit. Je to jediná realita, kterou můžeme ve skutečnosti vyzkoušet. Proto vše mimo tuto realitu je fantazie. Co se týče našeho duševního míru, není to nic jiného než výsledek určitých molekulárních pohybů v mozku. Mimo ně nemá žádný věčný základ. Tak, jak nám ty věci představuje materialista, vypadají na první pohled velmi prostě a přesvědčivě. Hmota je nesporná skutečnost a nemůže být pochyb o její existenci. V této chvíli se ovšem před nás postaví idealista se svými obšírnými poznatky o fungování rozumu a začne nám dokazovat a přesvědčovat nás, že učení materialisty nespočívá na zdravých základech. To, co vidíme, čeho se dotýkáme,

co zkoumáme, není hmota, ale jen podoby, formy stvořené tvořivou silou rozumu. Je to rozum, který působí mimo nás i v nás. Jeho činy a výsledky bere materialista jako něco reálného, co je samo o sobě a nezávislé na rozumu, a nazývá je materiálním světem, přírodou atp. To, co se dotýká věcí, vnímá, myslí a srovnává, je ovšem rozum. Oddělte tvořivou sílu rozumu od toho, co se nazývá materiální svět, a okamžitě se vám rozpadne na své základní činnosti. V takovém případě vesmír navždy ztratí svou materiální podstatu. Proto – mimo rozum, duši, neexistuje žádná realita, činí závěr idealista.

A tehdy se objeví otázka: Kde je pravda? V učení materialisty nebo v učení idealisty? Přijmeme-li učení materialisty, musíme odmítnout působení duše, tzn. přijmout, že člověk není nic jiného než kupa atomů. Pak se ovšem střetneme se svým vlastním rozumem. Přijmeme-li však učení idealisty a připustíme pouze vliv duše, to znamená, že odmítneme realitu hmoty, střetneme se se svým vlastním organismem, se svým mozkiem – centrem veškeré naší nynější činnosti. Ostatně každý ví, že ne všechno u nás je rozum. To znamená, že ani jedno ani druhé učení neobsahuje celou pravdu.

Je před námi dilema trojúhelníku, v němž každý úhel si činí nárok být celým trojúhelníkem. Je to začarovaný kruh, v němž se točí bohoslovec, materialista a idealista. Ale jestliže trojúhelník nemůže existovat bez přítomnosti žádného ze svých úhlů, ani úhel nemůže existovat bez přítomnosti svých stran. Ani žádná strana sama o sobě nemůže existovat bez jednotlivých bodů, které ji tvoří. Z toho vyplývá, že body jsou základem všeho. Jejich prostřednictvím se tvoří úsečky a úhly. Ale podobný způsob uvažování nás nemůže dovést k žádným pozitivním závěrům, protože nehledáme absolutní, ale relativní skutečnost. A jestli mezi třemi filozofy opět vypukne spor a každý bude tvrdit, že on je ten bod, otázka přestane být geometrickým problémem. Protože bod se proměňuje v absolutní jednotku, kterou nemůže být ani bohoslovec ani materialista ani idealista. Odhlédneme-li od sporů a podíváme se na věci konkrétně, dojdeme k prostému řešení. Lidová moudrost říká: „Je den kámen dům netvoří“. K tomu, abychom měli dům, jsou nezbytné tři věci: základy, zdi a střecha. Je směšné připustit, že jediné základy, nebo jediné zdi, nebo jediné střecha tvoří dům. Je na-

prosto zřejmé, že jedině všechny tři části dohromady tvoří dům. Proto bohoslovec, idealista a materialista musejí při objasňování světa zaujmout každý své místo. Dům je postaven někým, kdo není ani v základech ani ve zdech ani ve střeše, ale je všude. Je-li řeč o domu, lidé mají právo dělat určité rozdíly. Ale jestli směšují pojem dům s ideou toho, kdo ho postavil, jsou na špatné cestě, protože nevědí, jaký je rozdíl mezi pasivní skutečností a aktivní podstatou.

Tělo je sestaveno z hmoty prostřednictvím síly života, která ji spojila s duší a rozumem. Proto síla, hmota a rozum nejsou tři oddělené, na sobě nezávislé věci, ale vlastnosti, kvality a formy jednoho a téhož bytí, jedné a téže bytosti, která je v nich i mimo ně. Tato bytost působí ve třech hlavních formách a projevuje tři hlavní kvality a ukazuje tři hlavní vlastnosti. Hmota se určuje podle stabilních center zvaných atomy nebo monády, síla podle pohybu a činnosti těchto center a rozum podle seskupení a rozdělení atomů a sil do určitých vztahů, jež se řídí stabilními zákony. Tyto zákony pracují s matematickou přesností a důsledností na dosažení toho velkého cíle v přírodě, jež stanovil Duch Bytí. O tom, že je to fakt, není třeba pochybovat. Věda dodala ze všech oblastí života nespočet faktů, jež hovoří mnohem jasněji a přesvědčivěji než kdektěry filozof. A tak vlastnosti představují hmotu, kvality – sílu, formy – rozum. Každý atom ve vesmíru je nositelem vlastností, kvality a forem, které do něj vtisknul Prvotní Počátek. Tím Počátkem je Duch života – Věčná životodárná energie naplňující celý vesmír, Prvotní Podstata, z níž pocházejí všechny moudré činnosti. Stanovil nejvyšší zákon, který řídí duši a podněcuje ji, aby směřovala k dokonalosti. Je skrytou silou uvědomění člověka, která ho stále nabádá, aby se pohyboval v dobru, hledal ušlechtilost a vznešenost, miloval pravdu.

Petr Danov – Věda a výchova, Ostrava 2012, str. 47 - 50

PROGRAM NA MĚSÍC LEDEN 2014

Shromáždění se konají na ul. Staňkova 18a, Brno, budova OSC a.s.,
3. patro. Doprava: tramvaj číslo 1 a 6 - zastávka Hrnčířská

Středy 17 – 19 hod.:

- 8.1.: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: **SLUNEČNICE - ZDRAVOTNÍ CVIČENÍ,
MEDITACE**
15.1.: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: **SLUNEČNICE - ZDRAVOTNÍ CVIČENÍ,
MEDITACE**
22.1.: Ivo Koukol: **KRÁSY ZEMÍ KORUNY ČESKÉ**
29.1.: Ing. Pavel Sedlák: **MINIKURS POČÍTAČŮ**

Pátky 17 – 19 hod.:

- 3.1.: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: **NOVOROČNÍ VIA LUCIS (CESTA SVĚTLA)
shromáždění na uvítání roku 2014**
10.1.: Prof. Miroslava Paulíčková: **SÍLA PRVKŮ, SÍLA ŽIVOTA**
17.1.: RNDr. Milada Škárová: **VÁCLAV HAVEL PŘED 24 LETY A DNES
KUDY DÁL?**
24.1.: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná: **SKRYTÉ SOUVISLOSTI ŽIVOTA**
31.1.: Magda Pulicarová: **LÉČENÍ DLE DEEPACA CHOPRY**

Čtvrtek 18,30 hod.:

- 16.1.: Setkání skupiny **ALLAN KARDEC** (přednes česky)

Děkujeme všem dárcům za finanční příspěvky na našich akcích.

Obec unitářů v Brně vydává měsíčník „Poutník“ obsahující původní články členů a přátel Unitárie, články z historie unitářství, poezii, aktuality i zábavu.

E-mailová adresa: unitaria.brno@seznam.cz. Viz též www.unitaria.cz.

Pokud si přejete tento program nebo časopis „Poutník“ dostávat e-mailem, sdělte vaši e-mailovou adresu v kanceláři Obce unitářů v Brně.

Redakční rada: Rev. Mgr. Jarmila Plotěná, Mgr. Daniel Novotný,
Ing. Marie Vohlídalová, Ing. Ivan Sommer

MK ČR E 16083